

Påskedag 2017 (224-218-241/228-232-234)

I mange kirker ud over det ganske land har nogle af mine kollegaer den skik, at de på denne påskemorgen ved Gudstjenestens begyndelse - kommer ind i kirken efter sidste bedeslag og forkynder med høj røst: Kristus er sandelig opstanden! Jeg har selv oplevet det for mange år siden.

Da præsten havde råbt sit budskab derned ved indgangen - var der stilhed et kort øjeblik, men så lød en lige så kraftig røst fra en af kirkegængere: Tænk - det siger du ikke! Sådan kan man være blufærdig i sin tro.

Men om Kristus nu også opstod fra de døde – er ofte betvivlet. For sjovt nok er det eneste som ikke er blevet bestridt endnu, det er - at han blev korsfæstet. Måske ikke så mærkeligt, for døden tror vi på. Det er lidt sværere at tro på livet.

Her forleden dag tonede videnskabsjournalist ved Weekendavisen, Lone Frank, frem på Facebook med en reklamefilm for bladets påskeudgave.

Der stod hun, frank og frejdig, ved døbefonten i Københavns domkirke og påstod at opstandelsen er aflyst – for det søgende menneske skal finde svar på eksistensens store spørgsmål i videnskaben og ikke i den larmende åndelige verden med dens usynlige Gud.

Skærtorsdag aften så jeg så et indslag i fjernsynet – og det er den helt rigtige betegnelse for det medie – for vi var på Djursland til undervisning af konfirmander, altså humanistiske konfirmander. Dvs. de skulle konfirmeres i den humanistiske tro.

Denne tro, eller det livssyn - har sin oprindelse i oplysningstiden, hvor man slog til lyd for – at mennesket skulle frigøres fra religionen, for at det helt og fuldt kunne blive et 'jeg er' – et individ, der hvilede i sig selv.

Nok var det humanistiske opgør med visse former for religion berettiget – og det er det sådan set også i dag, for vi lever jo midt i en tilsvarende tid – hvor fundamentalistiske afarter af religioner vælter ind over den gamle verden.

Og som et resultat af det – får disse fundamentalister sat vind i sejlene hos de hjemlige humanistiske og ateistiske foreninger, der reagerer ved at gøre kristendommen til deres fjende.

Men konsekvensen af den humanistiske ide i oplysningstiden var, at mennesket blev overladt til sig selv, hvorved det endte i en åndelig blindgyde – endte med en følelse af at være forladt og fortabt. Det vandrede i mørke.

Den kristne humanist kan bekræfte det menneskelige, verdsligheden, det jordiske - og samtidig forene dette med troen på og kærligheden til Jesus i kaldet til efterfølgelse af det sande menneske, Jesus Kristus. Og denne nye pagt er et radikalt brud med den gamle pagt. Ja Kristus tilsidesatte al religion – som værende afguder.

Vi mennesker bruger jo forskellige sproglige metoder alt efter, hvad vi beskæftiger os med.

Logos-sproget er fornuftens, juraens og videnskabens sprog. Det er det sprog vi kan granske og afgrænse tingene med. For derved at få struktur på vores verden – og således magt over den.

Det åndelige sprog, det kunstneriske og religiøse sprog, benytter derimod mytens sprog - et sprog, hvormed vi tolker vores tilværelse og udtrykker tro, følelser og håb.

Det er det sprog som vi bruger til at formulere vores identitet med. Det sprog, som vi bygger vores kulturs fundament på.

I vores moderne tidsalder er begge sprog nødvendige. Men bruger vi logos-sproget til at formidle kristendommen – så går det galt – da bliver det til fundamentalisme. Således er selve påskebudskabet, ”Han er opstanden” hinsidig det historisk konstaterbare.

Og sådan hører vi evangeliet fortalt i det sprog - der ene og alene kan formidle dets budskab. Et sprog - der taler til hjertet – uden sikkerhed i det historiske.

For bliver tro først til fundamentalisme – så er den ikke en tro mere, men et menneskeskabt tyranni. Et samfund der i et og alt styre sine troende, og gøre det til et jordisk regime, som vil binde vore sjæle i hellige love og frarøve os enhver ånds- og sjælefrihed. En hver trosfrihed vil blive trådt under fode.

Vi har været et kristent folk i 1000 år – og pryder vore pas med Danmarks dåbsattest - Jellingstenen. Og den danske stats logo er en kongekrone med et kors på toppen.

Vores Grundloven er skrevet i forlængelse af vores historiske tradition. Treklangen Gud, Konge og Fædreland.

Men det påstås at vi danskere efterhånden bare er såkaldte kulturkristne – som kan tilslutte sig de kristne værdier. Er det sandt - så vil det medføre, at vi til sidst ikke forstår - og ikke ved - hvorfra disse værdier kommer.

For da forstår man ikke at det er den opstandne frelser – Jesus Kristus – som påskemorgen satte dig og mig fri. Forstår ikke, at evangeliet er et tilgivelsens og barmhjertighedens ord fra Gud til hvert enkelt menneske på denne jord.

Så forstår man ikke, at Kristi velgerning – er Guds vilje, at den gamle surdej blev rensset ud, ... for også vort påskelam er slagtet, Kristus. Lad os derfor fejre festen, ikke med gammel surdej, ikke med en slet og ond surdej, som Paulus udtrykte det.

Oversat til et mere forståeligt sprog: Smid den gamle gudsopfattelse væk for den er slet og ond – for i menneskesønnen, Jesus Kristus, har Gud åbenbaret sig for mennesket.

Og skulle det være tilfældet at vi bare er kulturkristne – ja så vil disse værdier ikke længere være værdier. Og da vil man ikke længere kunne værne om kristendommen – fundamentet i den kultur man ellers lovsynger. Og den vil dø. For opstandelsen i sig selv var intet, hvis ikke der havde været en Langfredag. Og det er ved Jesu Kristi død på korset, at det bliver fuldført.

Uden denne død vil der ikke være et nyt liv. Og den, der ser den korsfæstede, ser Gud selv i et mistet liv. Gud dør - fordi han elsker det menneske, som han har skabt i sit billede, det menneske, som han havde skilt sig fra.

Kun ved sin død og opstandelse fra de døde vinder han det fortabte menneske tilbage i et samliv med ham. Og som sådan må vi være Gud hengiven. Opstandelsen hører ham til. Vi kan kun leve i troen og håbet om – at når alt er taget fra os, så vil Gud oprejse livet - også for os. Det vil han, fordi han i dåben og troen har knyttet hver enkelt af os til sig i kærlighed og lovet at vandre med os ind i døden som den, der er opstandelsen og livet.

Sådan så kvinderne en tom grav den første påskemorgen – men den var tom, fordi Kristus havde rejst sig fra dødens mørke – og var gået ud til livet: ”Død, hvor er din sejr?” For Kristus er sandelig opstanden! Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.